

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **T. L. B.**, nar.
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika

zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2026, č. j. CPR-41637-4/ČJ-2025-930310-V236,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2026, č. j. CPR-41637-4/ČJ-2025-930310-V236, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 10 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 1. 12. 2025, č. j. KRPA-375683-10/ČJ-2025-000022-SV, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále jen „smluvní státy“), v délce 12 měsíců. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně vycestuje z území EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
2. V žalobě namítla, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a předčasné, nebylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci dle § 3 správního řádu. Žalovaný vymezil neoprávněný pobyt žalobkyně od 2. 2. 2025 do 1. 12. 2025 nesprávně, přitom délka neoprávněného pobytu má zásadní vliv na stanovení délky zákazu pobytu, tedy na zákonnost a správnost rozhodnutí. Již v odvolání žalobkyně namítla, že do spisu nebyla založena podkladová rozhodnutí MVČR OAMP (ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia). Nelze v neprospěch žalobkyně argumentovat něčím, co není součástí správního spisu. Údaje o pobytu nelze nahradit výsledkem cizince nebo výpisem z evidence cizinců. I kdyby bylo postaveno najisto, že se nedostavila pro výjezdní příkaz po ukončení řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neznamená to bez dalšího, že nelegální pobyt počíná ihned nabytím právní moci rozhodnutí o neprodloužení pobytu, žalovaný měl započítat lhůtu k vycestování do legálního pobytu na území. MVČR OAMP je povinen stanovit lhůtu k vycestování (např. § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), pokud se cizinec dostaví, udělit mu výjezdní příkaz ve smyslu § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Žalobkyně má na území ČR rodinné příslušníky, doba a délka zákazu pobytu jí znemožňuje návrat a opětovné podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, kdy má v úmyslu ve studiu pokračovat. Žalovaný dostatečně nevysvětlil, proč nepostupoval dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nepřihlédl k dobrovolnému vycestování žalobkyně.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobkyni nebylo vydáno rozhodnutí o neprodloužení pobytu, ale o zastavení řízení z důvodu překážek řízení dle správního řádu, proto jí nemohla být stanovena doba k vycestování dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný poukázal na § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců s tím, že cizinec je povinen se dostavit pro výjezdní příkaz bez zbytečného odkladu. Z informačního systému PČR ani cestovního dokladu žalobkyně nebyl zjištěn záznam o vydání výjezdního příkazu po pravomocném skončení řízení o žádosti žalobkyně. V případě, že by žalobkyni byl vydán cestovní příkaz, což se ale nestalo, byla by oprávněna setrvat na území ČR po dobu jeho platnosti. Jelikož žalobkyni nebyla stanovena doba k vycestování z území ČR a žalobkyně nesplnila povinnost dostavit se pro výjezdní příkaz po zastavení řízení o žádosti, započal neoprávněný pobyt žalobkyně po pravomocném ukončení řízení o žádosti.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Žalobkyně se dne 1. 12. 2025 dostavila na OCP ve věci řešení jejího pobytu na území, neboť nedisponovala oprávněním k pobytu v schengenském prostoru. Žalobkyně uvedla, že chce

vycestovat do domovského státu, k čemuž předložila letenku do Vietnamu na 29. 12. 2025 z Prahy. Do ČR z Vietnamu přicestovala dne 23. 11. 2022 za účelem studia. Věděla o tom, že dne 1. 2. 2025 nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení pobytu. K dotazu, proč neřešila nelegální pobyt dříve, odpověděla, že si pobyt chtěla prodloužit, ale bylo již pozdě, nyní přišla, protože se chce dobrovolně vrátit domů. K pobytu po příjezdu se přihlásila, měla dlouhodobý pobyt a řádně nahlášenou adresu. Měla v té době vízum za účelem studia na ČZU. Přijela za účelem studia, ale následně si změnila účel pobytu na jiné, protože přešla na soukromou školu. Nemá zde žádný majetek, bydlí v podnájmu, živí ji rodiče, které ji zasílají finance z Vietnamu. Zdravotní pojištění nemá sjednáno, nežádala o azyl. Je svobodná a bezdětná, V ČR nemá žádné vazby. Ve Vietnamu má rodiče, sestru a bratra, po návratu bude žít s nimi.

6. Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2025 bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 12 měsíců, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států.
7. V průběhu odvolacího řízení žalobkyně sdělila, že vycestovala ze schengenského prostoru, což doložila kopií otisku razítka v cestovním dokladu.
8. Následně bylo prvostupňové rozhodnutí žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 2. 2026 potvrzeno.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Tvzení žaloby o zásahu do rodinného života žalobkyně v ČR je v rozporu s tvrzením žalobkyně ve správním řízení o tom, že v ČR nemá žádné rodinné vazby, rodiče i bratr žijí ve Vietnamu. Soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí dle prokázaného skutkového stavu ke dni jeho vydání, proto má soud shodně se žalovaným za to, že z důvodu absence vazeb žalobkyně na ČR byl zásah správním vyhoštěním žalobkyně do jejího rodinného života v ČR vyloučen.
14. Namítanou absenci rozhodnutí o prodloužení pobytu ve správním spise o vyhoštění soud nepovažuje za relevantní, jestliže žalobkyně dosud nijak konkrétně nezpochybnila údaje

z evidence pobytu cizinců ohledně žalobkyně. Součástí správního spisu je rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-36335-9/DP-2024 ze dne 10. 1. 2025, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné, neboť žalobkyně nepředložila doklad potvrzující účel pobytu.

15. Žalobkyně ve správním řízení uvedla, že přicestovala dne 23. 11. 2022 na základě pobytového oprávnění za účelem studia. Vzhledem k přestupu na soukromou školu získala pobytové oprávnění za účelem jiné do 31. 8. 2024. Řízení o žádosti o prodloužení pobytového oprávnění bylo pravomocně zastaveno dne 1. 2. 2025. Žalobkyně potvrdila, že rozhodnutí jí bylo doručeno. Za účelem pobytového oprávnění po dobu řízení o žádosti o prodloužení pobytu byl žalobkyni vydán překlenovací štítek. Informace z evidenčních systémů korelovaly s tvrzením žalobkyně, proto není důvodná pochybnost o správnosti zjištění pobytového oprávnění žalobkyně. Žalobkyně netvrdila, že se po ukončení řízení o prodloužení povolení k pobytu dostavila k vydání výjezdního příkazu. V žalobě pouze namítá, že i v takovém případě je nutné do doby oprávněného pobytu započítat dobu dle případně vydaného výjezdního příkazu. Takové tvrzení nijak nepopírá zjištění žalovaného vyplývající z evidence cizinců, že se žalobkyně nedostavila, a tudíž ji nebyl vydán výjezdní příkaz.
16. Správní orgány vymezily neoprávněný pobyt žalobkyně od 2. 2. 2025 do 1. 12. 2025. Žalobkyně namítá, že měla být zohledněna povinnost MVČR stanovit lhůtu k vycestování a vydat výjezdní příkaz dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Předmětem nyní vedeného soudního řízení není rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení oprávnění k dlouhodobému pobytu, proto soud není oprávněn zkoumat, zda žalobkyni měla být v rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu uložena doba k vycestování. Usnesení Ministerstva vnitra č. j. OAM-36335-9/DP-2024 neobsahuje výrok o stanovení doby k vycestování, zároveň žalobkyni nebyl vydán výjezdní příkaz, proto je třeba mít za to, že žalovaný stanovil dobu neoprávněného pobytu žalobkyně správně.
17. Zdejší soud se v rozsudku č. j. 16 A 57/2022-24 vymezil proti judikatuře o povinnosti správního orgánu v rozhodnutí o správním vyhoštění zohlednit dobu odpovídající výjezdnímu příkazu, přestože nebyl vydán. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Azs 57/2022-24 odmítl tehdejší závěry Městského soudu v Praze a potvrdil dosavadní judikaturu. Následně však došlo ke změně § 50 zákona o pobytu cizinců nejen ohledně doby setrvání na území, ale také zániku povinnosti vydat výjezdní příkaz, pokud se cizinec do 30 dnů nedostaví (§ 50 odst. 8 zákona). Z ustanovení § 50 zákona o pobytu cizinců již explicitně plyne, že úřední povinnost správního orgánu vydat výjezdní příkaz odpovídá pouze povinnost jej vydat bez návrhu cizince, nikoli však bez jeho součinnosti. Soud má za to, že účel výjezdního příkazu vždy spočíval ve vytvoření časového prostoru pro vycestování cizince po vydání rozhodnutí, nikoli ve vytvoření „fikce oprávnění pobytu“ po další dobu, jestliže žalobce v zákonem předpokládané době výjezdního příkazu vycestovat nehodlal. Institut výjezdního příkazu je reakcí na objektivní nemožnost cizince okamžitě vycestovat po skončení správního pobytového řízení, nikoli prostředkem ke zneužití dalšího neoprávněného pobytu cizince. Žalobkyně neprokázala, že se 30 dnů po právní moci usnesení o zastavení řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu dostavila ke správnímu orgánu, proto v souladu s § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců nebyl žalovaný v napadeném rozhodnutí o správním vyhoštění povinen přihlídnout k době setrvání 30 dnů podle § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

18. Z odůvodnění doby zákazu pobytu je implicitně zřejmé, že žalovaný neshledal podmínky pro uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobou namítanou nepřezkoumatelnost ve vztahu k odůvodnění, proč žalovaný nepostupoval dle § 50a zákona o pobytu cizinců, soud neshledal.
19. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 366/2020-28, dle kterého: „závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46). Podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, uvedených v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS, však současně platí, že „absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.“ Součástí soudního přezkumu správního uvážení pak je skutečnost, zda řešení zvolené správními orgány je v souladu se zákonem, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a zda odpovídá spisovému materiálu a také zda správní orgány přijaté řešení dostatečně odůvodnily.“
20. Shodně uvedl rozsudek NSS č. j. 2 Azs 343/2020 - 21, dle kterého: „Soud tedy nepochybí, pokud se omezí toliko na zkoumání toho, zda se správní orgány při uložení konkrétní délky zákazu vstupu na území nedopustily možného excesu či svévole (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40). Správní uvážení přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda jej správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, č. 430/2005 Sb. NSS, či ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79). V rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019 - 28, dále Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí má poukázat na skutkové okolnosti případu (...), pro které uložil délku zákazu vstupu na území v polovině zákonné sazby. (...) Samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch stěžovatele.“
21. Z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu je patrné, že vedle délky neoprávněného pobytu musí vzít správní orgány v potaz i ostatní okolnosti případu a řádně odůvodnit, z jakého důvodu dospěly k uložení správního vyhoštění v té či oné délce. V napadeném rozhodnutí žalovaný ohledně stanovení doby zákazu vstupu odkázal na rozsudky správních soudů, kromě jiného i na č. j. 16 A 46/2025-9, aniž by zohlednil individuální odlišnosti skutkových zjištění ve věcech jím uvedených rozsudků a nyní posuzované věci žalobkyně. Jakkoli je doba neoprávněného pobytu cizince výchozí okolností určující dobu zákazu pobytu, nejedná se o okolnost výlučnou. V rozsudku č. j. 16 A 46/2025-9 soud neshledal nepřiměřenost správního vyhoštění v délce 2 let za neoprávnění pobyt 27 dnů proto, že tvrzení cizince bylo velmi nevěrohodné, přičemž byl prokázán jeho záměr na území přicestovat s cílem zde pracovat, aniž by k tomu hodlal mít povolení. Nyní posuzovaná věc je zásadně odlišná. Žalobkyně na území po určitou dobu plnila podmínky k pobytu,

pobytové oprávnění ji nebylo prodlouženo v důsledku nepředložení dokladu potvrzující účel požadovaného pobytu. Jelikož se však žalobkyně na území zdržovala bez pobytového oprávnění po dobu 10 měsíců, lze považovat správní vyhoštění na 1 rok obecně za přiměřené, přestože se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu dobrovolně.

22. K vycestování žalobkyně během správního řízení žalovaný uvedl, že taková okolnost nemůže napravit protiprávní jednání žalobkyně. S daným se lze ztotožnit, ale oproti žalovanému má soud za to, že vycestování žalobkyně během správního řízení je zásadní okolností ve prospěch žalobkyně, ke které byl žalovaný povinen přihlédnout. Výčet kritérií v § 174a zákona o pobytu cizinců, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout, je pouze demonstrativní. Zákon o pobytu cizinců nestanoví polehčující a přitěžující okolnosti, je na správních orgánech, aby zjištěné okolnosti vyhodnotily dle jejich povahy, zda jde o přitěžující nebo polehčující okolnosti. Postoj cizince během správního řízení je okolností, ke které je třeba přihlédnout, přičemž dobrovolné vycestování je svou intenzitou vrcholem součinnosti cizince. Jedná se o výjimečný případ součinnosti cizince, který je nutno odlišit od formální spolupráce cizince se správním orgánem, která není fakticky naplněna snahou cizince vycestovat. Žalovaný v odůvodnění akcentoval skutečnost, že správní vyhoštění není trestem, ale preventivním opatřením, přitom realizaci dobrovolného vycestování jako projev prevence ve svém důsledku odmítl.
23. Zásadní otázkou přezkumu správního uvážení je určení míry *překročení zákonné meze*. Soud má za to, že nepřipustným překročením zákonné meze je také, pokud žalovaný opomene nebo popře okolnost, která je nebo by mohla být okolností, jež má vliv na výsledek řízení, zde na určení doby zákazu vstupu. Žalovaný při *posuzování závažnosti protiprávního jednání cizince* v rozporu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřihlédl ve prospěch žalobkyně k jejímu dobrovolnému vycestování, ačkoli jde o okolnost, která v dané věci zásadně ovlivňuje délku zákazu vstupu, proto soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém žalovaný přihlédně k vycestování žalobkyně. Vzhledem k rozvrhu práce Městského soudu v Praze případnou novou žalobu bude posuzovat stejný soudce, proto soud uvádí nezávazný závěr o tom, že okolnostem věci odpovídá délka zákazu pobytu v trvání 6 měsíců, nikoli povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně se na území zdržovala dlouhodobě, aniž by uvedla objektivní důvody, které ji bránily vycestovat, přičemž nedošlo k zásahu do jejího rodinného a soukromého života v ČR, který sama ve správním řízení negovala. Doba zákazu vstupu sice nedosahuje délky doby neoprávněného pobytu žalobkyně, ale žalobkyně se dostavila ke správnímu orgánu s prokázaným úmyslem vycestovat, který také realizovala.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Náhrada nákladů představuje odměnu právního zástupce žalobce a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna advokáta náleží za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 4 620 Kč podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho zástupce za 2 úkony právní služby po 450 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy 10 140 Kč. Advokát žalobkyně není plátcem DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 7. 4. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce